

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—'Από την Σούδα, Φασουλή, μάς ήλθαν πλοια τρία,
τὸ ἓνα *Κίρκη* λέγεται, τὸ ἄλλο δὲ *Μαρία*,
τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο δὲν ξέρω πῶς τὸ λένε...
- Φ.—Γι' αὐτὰ δὲν δίνω δεῖ λειπτά, βρὲ Περικλῆ καὶ μένε.
- Π.—'Ο Δεληγιάννης ἔγινε πολεμικὸς καὶ πάλι
καὶ λὲν πῶς ἀπεφάσισε μὲ ἔλους νὰ τὰ βάλῃ,
κι' εὐθὺς τὴν διαθήκη σου νὰ κάμῃς, ἀδελφέ μου,
γιατὶ θαρρῶ πῶς ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ πολέμου.
Στρατοὶ πηγαίνουν κι' ἔρχονται ἡμέρα μεσημέρι,
καὶ τέλος πάντων γίνεται μεγάλο νταραβέρι.
- Φ.—'Ασπρο μου τρανταφυλλάκι, βασιλεῖ τῶν λουλουδιῶ,
πρόβαλε 'στὸ παραθύρι 'λίγη ὥρα νὰ σὲ δῶ.
- Π.—Οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Βούλγαροι ὑπέγραψαν συνθήκην,
κι' ἐμεῖς λαθραίως σπεύδομεν πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην.
- Φ.—'Ασπρο μου τρανταφυλλάκι, βασιλεῖ τῶν λουλουδιῶ,
πρόβαλε 'στὸ παραθύρι 'λίγη ὥρα νὰ σὲ δῶ.
- Π.—'Ο Χατζηπέτρος, Φασουλή, ξανάλλε 'στὸ Παλάτι
καὶ τελετάρχης ἔγινε εἰς ἔλων τὸ γεινάτι,
κι' ἔτσι λοιπὸν ἐτέλειωσε κι' αὐτὸ τὸ κάζου μπέλλι,
καὶ ἔλα πάλι ἔπως πρὶν γίνηκαν γάλα μέλι.
- Φ.—'Απὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, σὲ εἶδ' ἀλευρωμένη,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς φτεάνεις τηγανήταις.
- Π.—Καὶ ὁ Τρικούπης 'μίλησε 'στὸν πρέσβυ τῆς Τουρκίας,
καὶ προσκαλοῦν, ὡς λέγεται, καὶ ἄλλας ἡλικίας.
- Φ.—'Απὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, βήχω καὶ ξεροδίχῳ,
κι' ἂν δὲν γυρίσης νὰ μὲ 'δῆς, σηκόνομαι καὶ φεύγω.
- Π.—Καὶ ὁ 'Αλφρέδος ἔφθασε θαρρῶ ἀπ' τὸ Λονδίνον
μ' ἀγάπην κι' ἀφροσύνην 'στὸ ἔθνος τῶν 'Ελλήνων.
- Φ.—'Ας τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ, τοῦ χρόνου ποιὸς τὸ ξέρει,
ἂν ἀποθάνω ἢ ἂν ζῶ κι' ἂν εἶμαι σ' ἄλλα μέρη.
- Π.—Βρὲ μασκαρᾶ, τί τσαμπουνᾶς καὶ τειν' αὐτὰ ποῦ ψάλλεις,
ἐνῷ ἐγὼ σοῦ ἔμιλῳ μετὰ σπουδῆς μεγάλης ;
- Φ.—'Αἴντε κουρεύου ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐμπρὸς μου χάσου,
καὶ πήγαινε 'στὸ διόλο μὲ τὰ πολιτικά σου.
Μ' ἐξάλλισες, βρὲ τενεκέ, ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια
μὲ τούτους τοὺς πολέμους σου καὶ τὰλλα κολοκύθια.
Βρὲ ἀφῆσέ με ἡσυχῶ κι' ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ...
νὰ βράσω καὶ τὸν πόλεμο καθὼς καὶ τὴν εἰρήνην,
νὰ βράσω καὶ τὸν Θεοδωρῆ καθὼς καὶ τὸν Τρικούπη,
νὰ βράσω κι' ἔσους παλαβοὺς μοῦ γίνονται κουνούπι,
νὰ βράσω καὶ τὸν Φερίδου καὶ τὸν Μουγιρ ἐφέντη...
'Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά, ἐμπρὸς κρασί καὶ γλέντι.
'Αμ' τί ; θὰ σκάσω, ἀδελφέ, γι' αὐτὸν τὸν Δεληγιάννη ;
δὲν δίνω κάλπικο παρὰ γιὰ ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ.
Πηγαίνετε 'στὸ διόλο, καὶ σὰς σιχαίνεμ' ἔλους,
σιχαίνομαι καὶ γιὰ στρατοὺς ν' ἀκούω καὶ γιὰ στόλους,
καὶ μὲ μουντζουρα τηγανιστὸ τὰ μάγουλά μου βάφω,
καὶ ἔλους 'στὸ παπούτσι μου, βρὲ Περικλῆ, σὰς γράφω.
'Ας τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ, τοῦ χρόνου ποιὸς τὸ ξέρει,
ἂν ἀποθάνω ἢ ἂν ζῶ κι' ἂν εἶμαι σ' ἄλλα μέρη.

Π.—Τί λές, βρὲ ἀφιλότιμε ;

Φ.— Αὐτὰ ὁποῦ σοῦ λέω,
καὶ μὴ μὲ κάμῃς ἄδικα, βρὲ ἀδελφέ, καὶ κλαίω.
Τί ὁ 'Αλφρέδος πρὸς ἐμὲ κι' ἐγὼ πρὸς τὸν 'Αλφρέδον ;
τί πρὸς ἐμὲ ὁ θόρυβος μαχῶν καὶ στρατοπέδων ;
'Α ! ἔλα πλέον ξέχασε τσαπράζια καὶ μιλιόνια,
κι' ἀρχίνα Καλαματιανὸ καὶ τρώγε μακαρόνια,
κι' ἄς ἀποκρέψωμε μαζί τὸν πόλεμο τοῦ Δούνη,
κι' ἀπ' τὸ κρασί ἄς γίνωμε κι' οἱ δύο μας κουνούνη.
'Ασπρο μου τρανταφυλλάκι, βασιλεῖ τῶν λουλουδιῶ,
πρόβαλε 'στὸ παραθύρι 'λίγη ὥρα νὰ σὲ δῶ.

Π.—Τί λές, βρὲ ἀφιλότιμε ;

Φ.— Αὐτὰ ὁποῦ σοῦ λέω,
καὶ μὴ μὲ κάμῃς ἄδικα, βρὲ Περικλῆ, καὶ κλαίω.
Καὶ δὲν μάς φθάνουν τάχατε τὰ τόσα μας σεκλέτια,
τὰ τόσα μας τρεχάματα καὶ ἄλλα καμπαέτια,
μὰ νὰ ξεροφηνώμαστε καὶ μὲ τὸν Δεληγιάννη ;...
τόσο μαράζι καὶ καῦμὸς γιὰ τοὺς πολέμους φθάνει.
'Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά, μακρὰν ὁ τόσος θρήνος,
θέλω νὰ πῶ πολὺ κρασί, θέλω νὰ γίνω κτηνός,
νὰ κοιμηθῶ βαθρὰ βαθρὰ, νὰ τὰ ξεχάσω ἔλα,
νὰ μὴν ἀκούω τουφεκιάς καὶ οὔτε πυροβόλα,
νὰ μὴν κυττάζω κόκκινη καὶ γαλανὴ παντιέρα,
καὶ νὰ ξυπνήσω, Περικλῆ, τοῦ χρόνου τέτοια 'μέρα,
νὰ 'δῶ ἂν θάχ' ὁ Θεοδωρῆς ὡς τότε πολεμήσῃ,
ἢ ἂν ἀκόμη σκέπτεται νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ.

Π.—Κι' ἐγὼ λοιπὸν, βρὲ Φασουλή, μὴ μουντζα σ' ἔλα δίνω,
καὶ τῆς 'Αποκρηγιάς γλεντῶ καὶ τραγουδῶ καὶ πίνω.
Ξεχάνω καὶ τὸν πόλεμο καὶ κάθε ἄλλο πόνον,
καὶ μὲς 'στὰ μάτια σὲ φιλῶ καὶ δὲν σὲ στηλιερῶ.
'Αἴντε τὰδρέφι τὸ λοιπὸν καὶ φέρε μὴ ταμτζάνα.

Φ.—Βασιλικὸν ἐφύτρεψα κι' ἐβγήκε μαντζουράνα.
'Εμέθουσα, βρὲ Περικλῆ, ἀπ' τὸ κουβαρνταλήκι...
νὰ ! ὁ 'Αλφρέδος ἔρχεται... νὰ ! κι' ἡ Θεσσαλονίκη !
'Ω Δόξα τῶν Θερμοπυλῶν, μὴ φεύγῃς... ὄχι... στέσου...
βάλε μου μὴ, βρὲ Περικλῆ, νὰ πῶ εἰς τὴν ὑγείᾳ σου...
νὰ ! στήνω τὴ σημαία μας... νὰ ! καίω δεῖ φεργάδες !
νὰ ! πέρνω τοῦ Κατσιμπαλι τῆς ἑκατὸ χιλιάδες...
ὠχοῦ, μωρὲ διαδόντρου γυιοί, κοντεῦω νὰ μεθύσω,
βαστάτε με γιὰ τὸ θεὸ καὶ ἀπ' ἐμπρὸς καὶ 'πίσω...
νὰ ! νὰ ! σημαίνει γύρω μας ἐλευθερίας καμπαῖνα...
Βασιλικὸν ἐφύτρεψα κι' ἐβγήκε μαντζουράνα...
'Αχ ! ἀφῆσέ με, Περικλῆ, 'στὸ στήθος σου ἀπάνω
νὰ χύσω μαῦρα δάκρυα ὡς ποῦ νὰ ξεθυμάνω.
'Ω μάννα μου, πατρίδα μου, σὲ καταμασκαρεύω,
καὶ μὲ τῆς δέξαις σου γελῶ κι' ἀξένοιαστος χορεῖω...
'Ω μάννα μου, πατρίδα μου !... 'Ω χρόνια περσομένα !

Π.—'Αχ ! ἀδελφέ μου Φασουλή, κλαίω κι' ἐγὼ μ' ἐσένα.

Τὸ 'Αστυ πάλιν αὔριον θὰ εἶναι περιβόλι,
τὰ δεκαπέντε δώσετε καὶ πάρτετέ το ἔλοι,
θὰ ἔχη καὶ τοῦ πρίγκηπος 'Αλφρέδου τὴν φιγοῦρα,
καθὼς κι' 'Αποκρηγιάτικη σῶστη καρικατοῦρα.

Ὅποιος θεριακλῆς γυρεῖται καπνὸ πρῶτης γιὰ ραχάτι,
θαῦρη 'στὸ Καπνοπωλεῖον Περικλέους Μενιδιάτη,
κάτω τοῦ Σηνοδοχείου τοῦ γνωστοῦ τῆς Μασσαλίας
κι' εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου... ταῦτα χάριν ποιικιλίας.